

7. HET GEBEURDE IN SIQUILINI

Tegenover Chulumani, op de weg naar Ocobaya, liggen de finca's of exhacienda's Sienegani, Tiquimpaya, Lilata, Siquilini en Misquimaya. De casas de hacienda, ofwel de hoofdgebouwen, liggen langs de autoweg. Alleen om naar Siquilini te gaan, moet je een zijweg nemen, 4 kilometer langzaam naar boven, 1 op 10. Dus 400 meter stijgen, ofwel een zijweg van 4 kilometer nemen. Ik wilde hen een bezoek brengen omdat ik gehoord had dat de hele familie daar was om hun vakantie door te brengen.

Ik kwam daar aan en wat was er gebeurd? Een van de kinderen, de kleine Teresa, was toen ze samen koffie dronken weggeslopen en op avontuur gegaan. Ze was naar het zwembad gekropen, in het water gevallen en verdronken. Niemand had het gemerkt. Ineens werd er gevraagd "waar is Treesje?" Ze zochten en ze vonden haar in het zwembadje, verschrikkelijk. Ze waren boos op elkaar, "waarom let je niet op." Bedroefd, "zo maar ineens dood." Verlamd van schrik, "hoe is het mogelijk." Koud. vanwege het plotselinge. Ik kwam daar aan en hoorde direct wat er gebeurd was. Mevrouw wilde naar Chulumani (een kleine drie uur lopen) om haar man op te bellen dat hij zo gauw mogelijk moest komen. Hij zou het verschrikkelijk vinden, "zijn lieve Treesje dood !!"

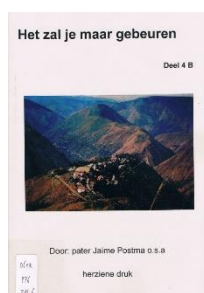
Toen ze mij zagen, vroegen ze meteen of ik mevrouw naar Chulumani wilde brengen. Ik was nauwelijks aangekomen maar wij vetrokken met de moeder en een vriendin naar Chulumani. Onderweg werd er niet veel gezegd. Alleen door er te zijn, waren we elkaar tot steun. In Chulumani liet ik mevrouw achter zonder veel te zeggen. Ik gaf een hand, meer kon ik ook niet doen. Hier eindigt het eerste deel van mijn geschiedenis. Ik weet niet wat er verder gebeurd is. Zij zal haar man opgebeld hebben. Hij zal meteen gekomen zijn en ze zullen haar daar wel begraven hebben.

Een paar weken later was ik in Chirca en werd uitgenodigd om een kop koffie te komen drinken. Maar ze hadden een verzoek. Ze hadden pas een zwembadje laten maken en ze vroegen mij om een zegen, "er kan immers van alles gebeuren" zeiden ze zelf.

Natuurlijk dacht ik toen aan de kleine Teresa, die in Siquilini verdronken was. En waarom? Omdat ze niet goed beschermd was. Als ik zou zegenen, dan zou de goede God zo nodig wel ingrijpen. Zegen ik niet, dan moesten ze het zelf zo goed mogelijk doen. Wat te doen? Echt, ik wist het niet. Doen wat ze vroegen of hun verzoek weigeren. Ik koos voor het laatste. Wat hen zeer verwonderde. Een pater die de zegen weigerde!!! Hoe is het mogelijk? Ook al bleven ze aanhouden, de pater hield vol en weigerde het zwembadje te zegenen (ze zullen het later wel aan een andere pater gevraagd hebben).

Dikwijls heb ik nagedacht over mijn beslissing. Ik voelde aan dat ik mij vergiste, maar ik wist niet waarin en waarom. Nu zou ik het gedaan hebben. Het is niet zo dat de goede God een engeltje stuurt die het van ons overneemt. Hij geeft ons de opdracht het zo goed mogelijk te doen. En onze engelbewaarder helpt ons. En mocht het nodig zijn, vindt hij wel wat anders.

Geachte lezer(es), bent u het met mij eens of was iets anders beter geweest?

uit: *Het zal je maar gebeuren. deel 4 - 4B* / pater Jaime Postma o.s.a. - Eindhoven: Mariënhage, 2015.